

عنوان مقاله:

بررسی زبان در غزل نظیری نیشابوری

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهش های دستوری و بلاغی، دوره 6، شماره 9 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسنده:

عصمت خوئینی - عضو هیئت علمی گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه خوارزمی تهران

خلاصه مقاله:

در مقاله حاضر، نویسنده با بیان اینکه پس از حدود یک قرن فترت در شعر سده نهم، سبک هندی حرکت تازه ای را در شعر و به تبع آن در زبان فارسی پدید آورد، به جستجوی عوامل این نو شدگی در شعر نظیری - به عنوان یکی از نمایندگان برجسته این سبک - می پردازد و از طریق بررسی 200 غزل وی و جمع آوری نمونه های متعددی از این نوع تحولات زبانی و تجزیه و تحلیل ساختاری آنها، نشان می دهد که شاعر چگونه در شعر خود تلاش می کند تا زبان شعرش را با مضامین نو همگام کند؛ به عبارتی، چون شاعر برای بیان مضامین تازه نیازمند زبانی تازه است، راه های مختلفی از قبیل واژه سازی، تغییر در کاربرد کلمات رایج، معادل سازی، وام گیری از زبان محاوره، ساخت ترکیب های غنی شده و خروج از هنجارهای دستوری زبان را می آزماید. برخی از این شیوه ها مانند واژه سازی و تغییر در کاربرد کلمات رایج، زبان شعر وی را غنی تر می سازد، اما برخی دیگر نظیر خروج از هنجارهای صرفی و نحوی اغلب با موفقیت همراه نبوده، سبب ابهام و سستی زبان شعری او می گردد.

کلمات کلیدی:

نظیری، سبک هندی، هنجار گریزی، واژه آفرینی، برجسته سازی، غزل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/871914>

